

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο Άγιος Παΐσιος μετέτρεψε τον ευαγγελικό λόγο σε βίωμα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Την Κυριακή 12 Ιουλίου 2026, ημέρα κατά την οποία η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Παΐσιου του Αγιορείτου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και στη συνέχεια τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Καρδίτσης, όπου πανηγύριζε το Ιερό Παρεκκλήσιο που είναι αφιερωμένο στον σύγχρονο Άγιο της Ορθοδοξίας.

Πλήθος ευλαβών πιστών προσήλθε στον Ιερό Ναό, προκειμένου να συμμετάσχει

στη λατρευτική σύναξη και να τιμήσει τον Όσιο Παΐσιο, ζητώντας τις πρεσβείες και την ευλογία του.

Κατά το κήρυγμά του, ο Μητροπολίτης ανέπτυξε το βαθύτερο νόημα του αποστολικού αναγνώσματος της ημέρας από την προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου, συνδέοντας τη διδασκαλία του Αποστόλου με το φωτεινό παράδειγμα του Οσίου Παΐσιου, ο οποίος κατόρθωσε να μετατρέψει τον ευαγγελικό λόγο σε βίωμα και καθημερινή πράξη.

Αρχικά αναφέρθηκε στα ιερά κείμενα της Εκκλησίας, επισημαίνοντας ότι τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη αποτελούν τον ανεκτίμητο θησαυρό της πίστεώς μας. Η Παλαιά Διαθήκη, μέσα από την Πεντάτευχο, τους Προφήτες και τα υπόλοιπα ιερά βιβλία, προαναγγέλλει την έλευση του Μεσσία, ενώ η Καινή Διαθήκη, με τα Ιερά Ευαγγέλια, τις Πράξεις των Αποστόλων, τις Αποστολικές Επιστολές και την Αποκάλυψη, φανερώνει την εκπλήρωση της θείας οικονομίας με την ενανθρώπιση του Θεού Λόγου, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τόνισε ακόμη ότι τα αναγνώσματα αυτά κατανέμονται μέσα στον λειτουργικό χρόνο της Εκκλησίας, ώστε οι πιστοί να τρέφονται αδιάκοπα από τον λόγο του Θεού και να οδηγούνται στη βαθύτερη γνώση του μυστηρίου της σωτηρίας.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε στην περίοδο μετά την εορτή της Πεντηκοστής, κατά την οποία αναγιγνώσκονται διαδοχικά οι ευαγγελικές περικοπές, επισημαίνοντας ότι η ζωή της Εκκλησίας είναι μία συνεχής πορεία μαθητείας στον λόγο του Θεού. Υπογράμμισε ακόμη ότι ο φωτισμός του ανθρώπου δεν περιορίζεται μόνο στο Άγιο Βάπτισμα, αλλά συνεχίζεται σε ολόκληρη την πνευματική του ζωή, καθώς ο πιστός καλείται να καλλιεργεί διαρκώς τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος μέσα από τη ζωή της Εκκλησίας.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε στην προς Ρωμαίους Επιστολή, η οποία, όπως σημείωσε, γράφτηκε από τον Απόστολο Παύλο στην Κόρινθο το 58 μ.Χ. και μεταφέρθηκε στη Ρώμη από τη διάκονο Φοίβη. Επισήμανε ότι η συγκεκριμένη επιστολή αποτελεί ένα από τα σπουδαιότερα κείμενα της Καινής Διαθήκης και τόνισε χαρακτηριστικά ότι όποιος τη μελετά με προσοχή και προσπαθεί να εφαρμόσει το περιεχόμενό της στη ζωή του μπορεί να γίνει πραγματικά ενάρετος, ένθεος και χαριτωμένος χριστιανός.

Αναλύοντας το αποστολικό ανάγνωσμα, σημείωσε ότι αυτό χωρίζεται σε τρεις βασικές ενότητες. Στην πρώτη, ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται στα χαρίσματα που προσφέρει ο Θεός στους ανθρώπους. Υπενθύμισε ότι κάθε χάρισμα αποτελεί

δωρεά της θείας χάριτος και δεν προσφέρεται για προσωπική προβολή, αλλά για την οικοδομή της Εκκλησίας και τη διακονία των αδελφών.

Η διδασκαλία απαιτεί πίστη και θεολογικό φρόνημα, διότι πραγματικός θεολόγος είναι εκείνος που ζει την παρουσία του Θεού. Η διακονία εκφράζεται με την προσφορά προς τον συνάνθρωπο, η παράκληση με την παρηγοριά προς όσους δοκιμάζονται και η φιλανθρωπία με την έμπρακτη αγάπη. Όλα αυτά, όμως, οφείλουν να γίνονται με απλότητα, χωρίς επίδειξη και χωρίς διάθεση αυτοπροβολής, αλλά αποκλειστικά προς δόξαν Θεού και προς πνευματική ωφέλεια των ανθρώπων. Υπογράμμισε ακόμη την αποστολική προτροπή ότι εκείνος που προϊστάται πρέπει να το πράττει με σπουδή, υπευθυνότητα και προγραμματισμό, ενώ εκείνος που ελεεί να το κάνει με χαρούμενη καρδιά και ειλικρινή διάθεση αγάπης.

Στη δεύτερη ενότητα του αναγνώσματος, στάθηκε στις μεγάλες χριστιανικές αρετές που καλείται να καλλιεργεί κάθε πιστός. Η αγάπη, όπως τόνισε, πρέπει να είναι ανυπόκριτη και απαλλαγμένη από κάθε ιδιοτέλεια. Ο χριστιανός οφείλει να αποστρέφεται το κακό και να προσκολλάται στο αγαθό, να αγαπά τους αδελφούς

του με φιλοστοργία και να τιμά πάντοτε τον συνάνθρωπό του περισσότερο από τον εαυτό του. Η αληθινή ταπείνωση, όπως εξήγησε, εκφράζεται όταν ο άνθρωπος επιλέγει την τελευταία θέση, ακολουθώντας το παράδειγμα και τη διδασκαλία του Κυρίου, ο οποίος δίδαξε ότι η αληθινή δόξα χαρίζεται από τον ίδιο τον Θεό και όχι από την ανθρώπινη προβολή.

Ιδιαίτερη βαρύτητα έδωσε ακόμη στην προτροπή του Αποστόλου να μην είναι οι πιστοί οκνηροί, αλλά να εργάζονται με ζήλο και προθυμία για τη Βασιλεία του Θεού.

Υπενθύμισε τα λόγια του Κυρίου ότι «η Βασιλεία των Ουρανών βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν», τονίζοντας ότι η πνευματική ζωή απαιτεί αγώνα, επιμονή και διαρκή προσπάθεια. Ο χριστιανός καλείται να υπηρετεί τον Κύριο με φλογερή καρδιά, να χαίρεται με την ελπίδα που προσφέρει η πίστη, να υπομένει τις θλίψεις με εμπιστοσύνη στον Θεό και να παραμένει σταθερός στην προσευχή, από την οποία αντλεί δύναμη και παρηγοριά. Παράλληλα, υπογράμμισε τη σημασία της φιλοξενίας και της κοινωνίας με τους αδελφούς, υπενθυμίζοντας ότι οι πρώτοι χριστιανοί αποκαλούνταν «Άγιοι», επειδή είχαν αφιερώσει τη ζωή τους στον Χριστό και ζούσαν μέσα στην αγάπη και την ενότητα της Εκκλησίας.

Αναφερόμενος στην τρίτη και τελευταία ενότητα του αποστολικού αναγνώσματος,

στάθηκε στην προτροπή του Αποστόλου Παύλου «Ευλογείτε τους διώκοντας υμάς, ευλογείτε και μη καταράσθε». Εξήγησε ότι ο χριστιανός δεν καλείται απλώς να ανέχεται εκείνον που τον αδικεί, αλλά να τον ευλογεί και να προσεύχεται γι' αυτόν, ακολουθώντας το παράδειγμα του ίδιου του Χριστού. Πρόκειται για μία από τις μεγαλύτερες μορφές πνευματικού αγώνα, αφού η αγάπη προς τον εχθρό αποτελεί την κορύφωση της ευαγγελικής ζωής και φανερώνει την αληθινή παρουσία της χάριτος του Θεού στην καρδιά του ανθρώπου.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του, ανέδειξε τον Όσιο Παΐσιο ως ζωντανή ενσάρκωση όλων αυτών των αποστολικών διδαγμάτων. Τον χαρακτήρισε ζηλωτή της Βασιλείας των Ουρανών και άνθρωπο που αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του στην αγάπη του Χριστού. Αναφέρθηκε στη βαθιά ευσέβεια της οικογένειάς του, στην ευλογία που έλαβε από τον Άγιο Αρσένιο τον Καππαδόκη, αλλά και στη μακρά ασκητική του πορεία, από τα νεανικά του χρόνια, τη στρατιωτική του θητεία, τη Μονή Σινά, το Στόμιο Κονίτσης και το Άγιον Όρος, μέχρι την ολοκληρωτική του αφιέρωση στον Θεό. Επισήμανε ότι σε κάθε στάδιο της ζωής του καλλιεργούσε αδιάκοπα τις αρετές, με αποτέλεσμα να καταστεί ένας από τους πλέον αγαπητούς συγχρόνους Αγίους της Εκκλησίας, παρηγορητής και στήριγμα αμέτρητων ανθρώπων.

Κατακλείοντας, τόνισε ότι τιμώντας τον Όσιο Παΐσιο δεν αποδίδουμε απλώς τιμή σε έναν Άγιο της Εκκλησίας, αλλά συμμετέχουμε στη χάρη των πρεσβειών του και λαμβάνουμε δύναμη για τον προσωπικό μας πνευματικό αγώνα. Ο Άγιος εξακολουθεί να ενισχύει όσους τον επικαλούνται με πίστη, να παρηγορεί τους θλιμμένους, να στηρίζει τους δοκιμαζόμενους και να οδηγεί τους ανθρώπους στην έμπρακτη μετάνοια, στην καλλιέργεια των αρετών και στην πορεία προς τη σωτηρία, αποτελώντας μέχρι και σήμερα φωτεινό πρότυπο αυθεντικής χριστιανικής ζωής.

